

גליון 751
שנה י"ד תשפ"ו

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

מתוך שלא לשמה בא לשמה

ר' אבא היה מכריז מי שרוצה עושר ואורך ימים יבוא ויתעסק בתורה. היו נאספים אליו ועוסקים בתורה. ריוק אחד שמע ובא אל ר' אבא, אמר לר' אבא אני רוצה לעסוק בתורה ולזכות בעושר. שאל אותו ר' אבא מה שמך, אמר לו, יוסי. ישב ולמד עם בני החבורה. לאחר כמה ימים עמד יוסי זה לפני ר' אבא ואמר, רבי היכן העושר שהבטחת? אמר לו ר' אבא המשך לשבת ואני מבטיחך שהעושר יבוא לך. פעם בא איש אחד וכלי פז בידו, מיד האיר הבית. אמר האיש, רבי רצוני לזכות בתורה, דמפני שאני לא זכיתי רוצה אני לזכות תלמיד חכם בעושר שהוריש לי אבי. אמר ר' אבא ליוסי השתדל בלימוד התורה והלה נותן לך עושר. נתן האיש את כוס הפז ליוסי, קרא עליו ר' אבא לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז. ישב יוסי ועסק בתורה. לימים חשקה נפשו של יוסי בתורה ישב ובכה. מצאו ר' אבא בוכה ושאל אותו, על מה אתה בוכה? ענה יוסי אני מניח חיי נצח בשביל חיי שעה, אני רוצה בעושר, כי מצאתי עושר רוחני גדול ועצום יותר מהעושר הגשמי. נטל יוסי את העושר וחילק אותו בין חבריו. מאז נקרא שמו ר' יוסי בן פז.

(עפ"י הזוה"ק פרשת לך לך)

פרשת השבוע

ושמחת בכל הטוב

מסופר על יהודי עשיר שלא היה מהחסידים, שפעם אחת בא אל הרה"ק רבי פינחס הורוביץ בעל "ההפלאה" ויע"א ותלמידו של המגיד הקדוש ממעורטש זיע"א, והתאונן בפניו ואמר, עשיר גדול אני ובני גם עשירים, אך לצערי הגדול אינני נהנה מעושרי הרב, כי אני סובל מעצבות ל"ע, ושום דבר אינו מסוגל להשביע רצוני ולחלצני ממועקת העצבות, ותמיד שרוי אני בכעס ואין לי מנוחה. שמע הרבי את דבריו, ואמר לו, נראה מזה כי אין עשרו בא אליך מסיטרא דקדושה, כלומר שאין רווחך באים על ידי מסחר כשר והגון, ואין אתה נוהג לפי התורה, כי חזקה על האחד העוסק במשא ומתן באמונה, שאין הוא סובל מדיכאון כל שהוא, אלא תמיד שמח וטוב לב, תנסה נא להורות דרך תשובה לאובד העצות, להתחיל ולעסוק במשא ומתן רק באמונה וביושר, את כספך שהרווחת שלא בדרך כשרה, הוצא נא מרשותך על ידי מתן צדקה ביד פתוחה, ותראה שתבריא מהרה מהדיכאון והעצב. העשיר קיבל על עצמו את דברי הצדיק, הוא תרם סכום גדול מאוד לצרכי צדקה, למוסדות ידועים ולעניים שהשעה דחוקה להם, ונתרפא מיד מעצבותו ונשאר שלם בגופו ושלם בממונו, שהחזיר לו הקב"ה בכפל כפלים. יהודי זה הפך לחסיד מובהק, והשמחה היתד שרויה עליו תמיד, ורק אז הרגיש לשמחה מה זאת עושה.

והיה כי תבא וגו'

מסופר: בתחילת שנות התייסדות ישיבת באבוב באמריקה, הכיר פעם הרה"ק מבאבוב זיע"א על פני אחד הבחורים שהוא קצת נבון בדעתו. שאל אותו רבינו מה זה ועל מה זה? והשיב שכידו אותו לומר דרשה בסעודת שבע ברכות של אחד מבני משפחתו, ואינו יודע מה לומר. והיה אז פרשת כי תצא, פתה לו רבינו ואמר, דרוש לקשר סוף פרשת כי תצא ותחילת פרשת כי תבוא. דהנה כתיב (תהלים קלו-ו) אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני וגו' אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי, והיינו, שהחיוב מוטל על האדם לזכור בלבו בכל עת ועונה, שהשכינה הק' נמצאת בגלות ומצפה לפורקנא דישאל, וביותר צריך האדם להיזהר בזמן שמחתו, שלא יסיח דעתו מזה. וידוע מאמרם ז"ל (תנחומא תצא) אין שמו של הקב"ה שלם ואין כסאו שלם, עד שימחה זרעו של עמלק, ובוה יבואר על נכון סמיכות הפרשיות, תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח, והיינו שלא תשכח צער השכינה, שאין השם והכסא בשלימות, וממשיך הפסוק "והיה כי תבוא" פי', כשתבואו לזמן של שמחה המכונה והיה, כדברי חז"ל (ויקרא רבה י"א ו) אין והיה אלא לשון שמחה, או צריכים להזהר ביותר שלא יסיח דעתו מגלות השכינה.

זמני השבת

כי תבא

זמני כניסת השבת

ירושלים: 6:32 ת"א: 647

זמני יציאת השבת

ירושלים: 7:45 ת"א 747 ר"ת: 821

זיווגו של המהר"ל מפראג

(יומא דהילולא יום רביעי ח"י אלול)

לפני כארבע מאות שנה חי בעיר הגרמנית וורמס וורמזא, יהודי עשיר ומיוחס ששמו היה ר' שמואל בר' יעקב הקצין. לאיש הזה היתה בת ושמה פעריל והיא היתה מיוחדת במידותיה הטובות ובחן יהודי. כאשר הגיעה פעריל לגיל שבו נהגו בנות ישראל להשתדך באותם הימים היה זה לרוב גיל של 13-14 שנה, החלו להציע לה שידוכים לרוב, מכל ההצעות מצא חן בעיני אביה תלמיד ישיבה צעיר מעיר פוזנן שיצא לו שם של עילוי, ואף מוצאו היה ממשפחה מיוחסת אף היא מוורמס, המשפחה עברה לפני שנים רבות לפוזנן, שם הבחור היה יהודה לייב, שמאוחר יותר התפרסם בכל העולם כהגה"ק ה"מהר"ל מפראג" וזע"א. ר' שמואל קצין לא התעכב, קם ונסע לפוזנן כדי לעמוד מקרוב על טיב החתן המיועד, ולסיים את השידוך בכי טוב. הבחור מצא חן בעיניו מאד וגם בעיני הוריו נראה השידוך המוצע, מיד ישבו וכתבו תנאים בהם התחייב אבי הכלה כי במשך שלוש שנים הוא יקיים בכבוד את החתן המיועד, כאשר הוא ילמד בישיבתו של הגאון המפורסם רבי שלמה לוריא המהרש"ל בבריסק אשר בליטא, אחר כך כאשר ימלאו לחתן שמונה עשרה שנה תיערך החתונה בשעה טובה ומוצלחת, והמחותן מתחייב לקיים את הזוג הצעיר כל עוד ירצה החתן לשבת וללמוד. ר' שמואל חזר לביתו שמח וטוב לב, זמן קצר לאחר מכן נסע החתן המיועד אריה לייב לבריסק והחל ללמוד בהתמדה ושקידה בישיבת המהרש"ל.

הכל היה טוב ויפה והכל היה אמור להתבצע בדיוק לפי התכנית, אולם אז בהשגחה הפרטית שמפעם בפעם מסובכת את גלגל החיים כך שעשירים נעשים לפתע עניים מרודים ולהיפך, גם ר' שמואל הקצין החל לפתע לרדת מנכסיו הרבים, עד שתוך זמן קצר איבד את כל הונו ואף שקע בחובות. הוא נאלץ למכור את כל חפצי הערך שבביתו לכיסוי חובותיו, וכל מה שנותר לו בחיים היתה בתו היחידה שישבה עתה בבית וציפתה לישועה. כאשר הגיע הזמן המיועד של החתונה, ובידי המחותן לא היו האמצעים שיאפשרו לו את קיום התנאים שעליהם הוא חתם, שיגר ר' שמואל איגרת אל החתן המיועד בה תיאר במדויק את מצבו העגום, שיחרר את החתן מהתחייבותו ואמר לו כי רשאי הוא להשתדך כרצונו, ואף ביקש ממנו מחילה באותה הודמנות. הידיעה העצובה שנפלה עליו כמו רעם ביום בהיר כאבה לאריה לייב מאד, הוא השיב למחותנו במכתב נוגע ללב בו ניסה לנחמו ולעודדו כדי שלא יפול ברוחו, כי הרי ישועת ה' כהרף עין, יחד עם זאת הוא הבטיח למחותן נאמנה כי אין לו אליו כל טענות, גם הוא מצידו משחרר את הכלה שתוכל להשתדך עם מי שתרצה, מה שנוגע לי, סיים אריה לייב את מכתבו, אני נשאר איתן באמונותי בבורא עולם ואצפה לישועתו.

אחר הדברים האלה שיקע אריה לייב את עצמו בלימודים ביתר שאת, כאשר הגיעה שעת החתונה והחתן נשאר ללמוד בישיבה, הבינו כולם שהשידוך התבטל, מיד החלו לבוא שדכנים אל העילוי הצעיר עם הצעות מהצעות שונות וקוסמות, אך הוא הודיע לכולם כי נפשו חשקה בתורה, ובשלב זה אין הוא מעוניין להשתדך, הוא שקע בלימודים יומם ולילה, חבריו בישיבה התחתנו אחד אחד ועזבו את הישיבה, אחרים באו במקומם ואריה לייב התמיד בלימודיו, כשהוא חוזר על הש"ס פעם אחר פעם. "לייב הרווק" כך היו מכנים אותו בעיר עורר התפעלות גדולה בהתנהגותו אצל כל מי שהכיר אותו, כולם שיבחו אותו כחריף ובקי קדוש וטהור, והוא המשיך ללכת בדרכו שקט וצנוע, כשהוא נועל את עצמו בין כתלי הישיבה.

מכתבו של חתנו לשעבר יהודה לייב עשה על ר' שמואל רושם עמוק, עתה קל היה לו יותר להשלים עם הרעיון שאיבד את כל הונו, "ה' נתן וה' לקח" וה' יכול לחזור ולתת שוב, בכל זאת גדול היה צערו שהוא הפסיד חתן כה יקר, וגם נשאלה השאלה הכאובה מה יעלה עתה בגורלה של בתו. דווקא בתו לא היתה מיואשת כלל, מכתבו של החתן לשעבר אמנם נגע ללבה עד דמעות, אולם עד מהרה היא מחתה את דמעותיה וכמו חתנה לשעבר גם היא היתה מלאה בטחון בה', מלבד זאת לא היה לה זמן כדי לקונן על מר גורלה כי עתה היתה זו היא שהפכה למפרנסת של הוריה כאשר אביה נשאר בחוסר כל.

פתחה פעריל חנות קטנה ובה מכרה דברי מאפה מעשי ידיה, בין שאר מעלותיה הרבות היא היתה גם מוכשרת מאד ונודעה כשערים כמי שאופה עוגות ועוגיות מצוינות גם קודם לכן ניצלה כשרונותיה אלה לצרכים ביתיים ורבים מאורחי הבית שהיו צובאים עליו בימים הטובים היו נהנים מהחלות המתקוות העוגיות והדובשניות שלה, עתה הפך התחביב לפרנסה והחנות הקטנה הבטיחה פרנסה מצומצמת למשפחתה שירדה מנכסיה, אם כי לא היתה אפשרות לחשוב על חסכונות וודאי שלא על נדוניה, ומה שנוגע לשידוך היה אביה שואל את בתו, גם שדכנים היו באים בזה אחר זה כדי להציע לנערה המיוחדת והמוכשרת שידוכים טובים, ומשפחות טובות רבות היו רוצות אותה בתור כלל, אולם היא דחתה באדיבות אך בתקיפות את כל ההצעות, בליבה חיה האמונה כי חתנה לשעבר הוא בכל זאת מי שנועד לה על ידי ההשגחה העליונה, כמו חתנה גם היא היתה חדורת בטחון בה' וציפתה וקיוותה לישועה.

כך עברו כמעט עשר שנים, באותם ימים פרצו מהומות רבות במדינה, נסיכי גרמניה נלחמו בינם לבין עצמם הקתולים נגד הפרוטסטנטים ולהיפך, האיכרים ניסו להתמרד נגד אדוניהם ששיעבדו אותם, העיר וורמס היתה נתונה במוקד המהומות, גדודי חיילים נכנסו ויצאו ורחובות העיר היו מלאים אנשים מזוינים מכל הסוגים שבאו מכל הכיוונים יוצאים ונכנסים רגליים ופרשים מכל המינים,

משל ונמשל

הדרך להתעורר מול הקשיים

משל המתאר וממחיש כיצד ניתן להתעורר ולהתחזק מול כל הקשיים. עשיר גדול סוחר באבנים טובות נסע למדינה רחוקה כדי לסחור באבנים טובות. לפני צאתו לדרך הצטייד בשלושת אלפים רובל לצורך המסחר ובעוד ארבע מאות רובל להוצאות הדרך. כאשר הגיע למחוז חפצו, רכש סחורה בכל, כאשר ביקש לצאת לדרכו בחזרה הביתה, בא אליו אחד הסוחרים והציע לו אבנים יקרות מאוד במחיר זול במיוחד, הסוחר השיב לו שכבר הוציא את כל כספו ואין באפשרותו להיענות להצעה המפתה. הפציר בו המוכר מאוד ובקשו, שלכל הפחות יאות לראות את האבנים, ואז יבין שאין כמותן בכל העולם. כאשר הראה לו את הסחורה, נוכח הסוחר לדעת כי לפניו הודמנות יוצאת מן הכלל, שווי האבנים הללו הגיע לסך של כמה אלפי רובל, ועקב עלילות שקר שהוציאו עליו, נאלץ המוכר להיפטר במהירות מהסחורה שלו לפני שיחרימו את כל רכושו ונתרצה למוכרן בויל הזול. הסוחר העשיר היה נבוך, מצד אחד הבין שתהא זו שטות מצידו להחמיץ הודמנות נדירה זו, מאידך גיסא אם יתן לו את שארית כספו, לא יהיה לו כסף להוצאות הדרך, לאחר עיון מדוקדק הגיע למסקנה, שאין לוותר על ההודמנות הנפלאה שניתנה לו להתעשר, כאשר להוצאות הדרך, אמר העשיר בלאו הכי השחיה בדרך הינה דבר זמני, קיבל על עצמו להתנהג בתקופה קצרה זו בצמצום גדול, וכאשר חשב כן עשה, נתן למוכר את רוב כספו, השאיר לעצמו עשרים רובל להוצאות הדרך ההכרחיות ביותר, ובתמורה נתן לו המוכר תיבה קטנה ובה האבנים היקרות. הסוחר העשיר יצא לדרכו הביתה, כאשר היה בא למלון לחניית ביניים, לא ביקש אוכל טוב כדרך העשירים, גם לא ביקש חדר מיוחד עבורו כדרכו תמיד, הוא לן ואכל עם העגלונים העניים באולם גדול ומשותף לכולם. באחת האכסניות פגש אותו עשיר אחד ששאל אותו, האם אין כבודו פלוני בן פלוני? ויען לו כן אני הוא, ויאמר לו א"כ איך זה יתכן שהנך נמצא בין העניים, הלא דרכך להימצא במקום מגורי העשירים, ענה לו הסוחר הלא ידעת היטב כמה עמל ועגמת נפש אדם מוכן להוציא על רוחו של מאה רובל, דע לך שאני מרויח ע"י הויתור על חיי רווחה בדרך, אלף רובלים ואז סיפר לו את אשר הודמן לו, ולבסוף הראה לו את האבנים היקרות שקנה. כשראה העשיר את האבנים אמר, אמנם כן השכל האמיתי מסכים עם מה שעשית, אבל עדיין אני מתפלל איך יכולת לקבל על עצמך תנאי חיים גרועים כאלה, הלא ידעתי את טבעך הרך והענוג? ענה הסוחר, באמת מפעם לפעם תוקף אותי דיכאון גדול, אבל כאשר זה קורה לי אני פותח את התיבה ומתבונן באבנים המאירות, ומיד אני מתעורר ושמח.

כך גם לומדי התורה הקדושה, כאשר הם מתבוננים ביקרותה של התורה, ובשכר הטוב הצפון ללומדיה, הם מתעוררים ויש בכוחם להתגבר על כל הקשיים.

(בשם החפץ חיים הקדוש זיע"א)

יום אחד קרה שברחוב בו היתה חנותה הקטנה של פעריל עברה קבוצה של פרשים, קצין צעיר התעכב לרגע ליד החנות שעל השולחן שניצב לפניו היו מוצגים דברי המאפה הריחניים, ריח החלות הטריות נכנס לאפו של הקצין הרעב והוא חיכה עד שחבריו חלפו על פניו, אחר כך הוא לקח את החנית הארוכה שבידו, תקע אותה לתוך חלה טריה חבט בסוסו ופתח בדהרה כדי להשיג את חבריו הפרשים, פעריל שראתה את המעשה, יצאה מהחנות בריצה פתחה בצעקות, "גיוואלד" וקראה אחרי הקצין: "אתה לא שילמת, זה לא יפה, כך לא מתנהג קצין".

הקצין נעצר לרגע הפנה את ראשו לעבר הנערה משך בכתפיו ועושה בידו תנועת יאוש, כמי שאומר מה לעשות? אין לי כסף והבטן ריקה. הוא המשיך לעמוד רגע במבוכה ניכרת, אחר כך חזר על עקבותיו ניצב לפניו על סוסו ואמר בצורה מנומסת, אני מתנצל ומבקש סליחה אלף פעם, שלושה ימים לא אכלתי מאומה אין לי במה לשלם, הנה קחי את זה במקום כסף, ובאומרו זאת הוא לוקח מאחוריו כיסוי אוכף ישן ומקופל וזורק אותו לנערה המשתאה. הקצין התרחק בדהרה ופעריל הכניסה את הכיסוי לחנות, והחלה לפתוח אותו תוך שהיא חושבת מה לעשות אתו, מה שווה לי סמרטוט ישן זה? הרהרה בלבה, וסחבה את הכיסוי הכבד לפני החנות, כדי לשים אותו באחת הפינות. כאשר היא סחבה אותו בקושי רב החלו להתגלגל מהשמיכה הרקובה למחצה מטבעות זהב לרוב, פעריל כמעט שהתעלפה מרוב התרגשות, היא נעלה את החנות, רצה הביתה וסיפרה את הידיעה המרעישת לאביה. אמר ר' שמואל: ניקח את השמיכה הביתה ונחכה שלושה ימים, אם תוך שלושה ימים יחזור הקצין הפרש וידרוש בחזרה את הכיסוי, נחזיר לו כמובן כי זה שלו, אם הוא לא יחזור, נדע כי ה' יתברך שלח לנו ישועה מן השמים.

כאשר עברו שלושת הימים והפרש לא חזר, כתב ר' שמואל הקצין מכתב לחתנו לשעבר ובו הבשורה הטובה כי השם הצליח דרכו ושוב מסוגל הוא לעמוד בתנאים אותם הם כתבו לפני כעשר שנים. ובכן אם החתן מסכים ואין מצידו שום מניעה, אפשר להוביל את פעריל לחופה בשעה טובה ומוצלחת. יהודה לייב שהמתין גם הוא מתוך ביטחון בהשי"ת כמו פעריל ליום בו הזיווג האמיתי ייצא לפועל, הסכים כמובן להשתדך שוב עם ר' שמואל הקצין. גדולה היתה שמחתם של החתן והכלה והחתונה נערכה במזל טוב ובשעה טובה, קהילת וורמס שבעה רוב נחת וגם מן השמים איחלו מזל טוב שהזיווג יהיה לבנין עדי עד.

צ'ין אדם לחברו

בזכות שמחת חתן וכלה

פעם נסעו חסידים ללובלין עם בעל עגלה, שהיה אדם פשוט מאד. בבואם מיהרו החסידים לקבל את פני רבם ה"חווה" הקדוש זיע"א, וכל אחד הכין את הקוויטעל שיגיש בקודש פנימה. ראה העגלון וביקש שיירשמו גם לו קוויטעל ומסר אותו לאחד החסידים, והוא עצמו הלך לבית מרוח. כשנכנסו החסידים לרבי ועמם החסיד שהביא עמו את הקוויטעל של בעל העגלה, התעכב ה"חווה" בקריאת הקוויטעל ואמר כי איש זה מאיר וזורח בכל העולמות, החסידים שמעו ותמחו, כי הכירו את העגלון לאדם פשוט ועם הארץ. הם שמרו דברי רבם והחליטו להתחקות אחרי מעשיו. שמה נמנה הוא עם ל"ו הצדיקים שבדור.

הלכו החסידים לחפש את העגלון באכסניה בה שהה, בבואם קידמו את פניהם קולות צהלה ורינה, הציצו פנימה והבחינו בפניו הזורחים של בעל העגלה שלהם כשהוא מרקד לפני חתן וכלה. ניגשו אליו החסידים ושחו באווניו את דברי הרבי, וביקשו את הסברו. סיפר להם בעל העגלה את סיפורו: בבואי לאכסניה שמעתי קולות מריבה, היו כאן חתן וכלה עניים שאמורים היו להיכנס לחופה, אך הכלה לא היה בידה לסלק את הנדוניה שהבטיחה, והחתן סירב להיכנס לחופה, כשראיתי את עגמת הנפש של כל הנוכחים, שאלתי באיזה סכום מדובר, הסכום היה גבוה, אך אני החלטתי לשעבד את כל חסכונותי שחסכתי לעצמי במשך כל השנים, ובלבד שלא יבוטל השידוך. ואכן, המחותנים המשורכים התפייסו, ואני

שמח כאן כאילו אני מחתן את בני. ראו החסידים את עיניו הקדושות של רבם ה"חווה" הקדוש צופיות, וכיצד הבחין מיד בשני שחל באותו בעל עגלה שקנה עולמו בשעה אחת.

סגולה לשלום בית

מסופר על חתן שבא קודם נשואיו אל הרה"ק רבי יעקב מפשעווארסק זיע"א אמר לו הרבי: אלמדרך סגולה לשלום בית. לקחו למטבח ואמר לו: כשהנך קם בבוקר ואתה שותה כוס קפה לפני התפילה, אל תחזיר את הכוס והכפית לכיור, אלא רחוצ' ושטוף אותם, ואם אף אחד לא שם לב, קח את המגבת ונגב אותם והחזירם לארון, נקי כמו שהיה, וזהו סגולה לשלום בית.

עונש המצער את הזולת

מעשה שהיה בעיה"ק ירושלים ת"ו, בבית חינוך לבנות, שהיתה קבוצה שלימה של בנות שכולן נישאו, אולם אף אחת מהן לא זכתה להיפקד בורע של קיימא. פעם נפגשו כולן יחד, והתבוננו על מה עשה ה' ככה. ונוכרו במקרה שהיה בבית הספר, שהבנות הלשינו על אחת המורות בפני המנהלת שאינה רצויה, ויש לפטר אותה, ולהביא אחרת במקומה. ואכן פיטרו אותה מבית הספר. והחליטו ביניהן, שבשל כך הסבל שלהם. ועליהן ללכת לבקש את מחילתה, שהרי כולן היה להן יד בדבר. ובאו אצלה ובקשו את סליחתה. ואכן אמרה שנפגעה קשות מכך שאיבדה את פרנסתה בכך, וגם ירד ערכה בעיני בעלה שהחשיבה כבלתי מוצלחת. והיה לה הקפדה גדולה עליהן. לאחר שפייסו אותה מאד וביקשו את מחילתה כדין, וכן נתנו לה סכום הגון, מחלה להן בלב שלם. ולאחר זמן נפקדו בורע של קיימא.

תלולא דצדקיא

שבת קודש ט"ז אלול

רבי אברהם נפתלי צבי מוורמיוזא ב"ר משה הלוי (תע"ב)

יום שני י"ח אלול

רבינו המהר"ל מפראג רבי יהודה ליואי ב"ר בצלאל (שס"ט)

רבי יצחק חיות ב"ר אברהם (אפי רברבי - (שע"ג) הרה"ק רבי יוסף מאוסטילא ב"ר מרדכי מנעשחזי (תק"צ)

הרה"ק רבי עבדאלה סומך (בעל זבחי צדק - וחזון למועד - תרמ"ט)

יום שלישי י"ט אלול

רבי חיים בנבנשתי ב"ר ישראל (תל"ג) הרה"ק רבי זאב נחום בורנשטיין מביאלא

יום רביעי כ' אלול

הרה"ק רבי משה אריה פריינד ב"ר ישראל (תשנ"ו)

יום חמישי כ"א אלול

רבינו יעקב סג"ל מולין ב"ר משה (מהרי"ל - ה"א קפ"ז)

הרה"ק רבי יהונתן אייבשיץ ב"ר נתן נטע (אורים ותומים - תקכ"ד)

הרה"ק רבי דב בעריש מאלעסק ב"ר שלמה לוצקער (תר"י)

יום שישי כ"ב אלול

הרה"ק רבי מרדכי דוב מהורונסטייפלע ב"ר משולם זושא (תרס"ג)

הרה"ק רבי פינחס קמינצק ב"ר נתן דוד משידלאווצא (תרס"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילאל הכהן רביטוביץ שליט"א
מח"ס "בם אני אודך" רפ"רס יוסף הדרש" על המצוות.

דין מי שהיה ניעור כל הלילה (ג)

(א) כשעלה עמוד השחר, לא ימשיך ללמוד עד שיטול ידיו ג' פעמים, בלי ברכה. (עיין שו"ע א"ח סימן ד' סעיף י"ד).

(ב) מן הנכון שקודם התפילה יעשה צרכיו, או יטיל מים, ואז לכולי עלמא יברך על נטילת ידים ואשר יצר. (משנה ברורה שם ס"ק ל').

(ג) על טלית קטן לא יברך, אלא יכוין לפטור אותה בברכה שמברך על טלית גדול, (משנה ברורה סימן תצ"ד ס"ק א') או שישמע ברכת הציצית מאחר.

(ד) ברכת אלוקי נשמה, והמעביר שינה, יראה לשמוע מאחר, ויכוין לצאת, ויענה אמן. (משנה ברורה סימן מ"ו ס"ק כ"ד).

(ה) אם ישן בלילה ששים נשמיין, יכול לברך אלוקי נשמה, והמעביר שינה. (שם).

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ הרה"ק

רבי עבדאללה סומך זיע"א

בן חכם אברהם יוסף יחזקאל זיע"א

נלב"ע י"ח אלול תנצב"ה